

[Stinus]

udarbejdelse af en egentlig miljøhandlingsplan på bistandsområdet velkommen.

Redegørelsen berører princippet om en nogenlunde ligelig fordeling af bistandsmidlerne mellem multilateral og bilateral bistand og omtaler dette som en historisk og ideel målsætning om støtte til FN og det øvrige internationale organisationssystem.

Det Radikale Venstre ønsker at fastholde dette princip, og vi kan ikke gå ind for en opblødning eller udvanding af princippet, som der lægges op til af udenrigsministeren. Det Radikale Venstre lægger vægt på, at Danmark fortsat i sin bistandspolitik støtter FN-systemet, dels fordi udviklingslandene af politiske grunde ofte foretrækker bistand kanaliseret gennem de forskellige FN-organisationer, dels fordi vi finder det vigtigt på denne måde at være med til at styrke FN-systemet. Skal Brundtland-rapporten føres ud i livet, bliver der endnu mere behov for støtte til FN-systemet. Det er netop FN, der skal tage ledelsen ved udarbejdelsen af et egentligt internationalt handlingsprogram, og vi er enige med Gro Harlem Brundtland, som i forordet til sin rapport skriver, at den mest påtrængende opgave i dag er at overbevise landene om behovet for at vende tilbage til multilateralismen.

Dette betyder ikke, at Det Radikale Venstre mener, at Danmark skal forholde sig ukritisk til de internationale organisationer; tværtimod støtter vi udenrigsministeren i hans tidligere fremsatte erklæring om, at Danmark først og fremmest vil støtte de organisationer, som arbejder mest effektivt. En vurdering heraf hænger sammen med den tidligere omtalte bistandspolitiske dialog.

På den måde følger vi også opfordringen fra WHO's danske generaldirektør, Halfdan Mahler, som på et seminar i København i januar 1987 erklærede, at der er brug for, at Danmark og andre industrilande engagerer sig stærkere i det multilaterale arbejde. I-landene svigter de multilaterale organisationer, sagde han; de følger ikke op, om organisationerne lever op til deres egne målsætninger. Det er dér, vi skal sætte ind, og ikke ved, som udenrigsministeren lægger op til, at begynde at definere bilateral bistand som multilateral for på den måde at få regnskabet om ligelig fordeling til at gå op.

Det Radikale Venstre er parat til at anerkende de såkaldte multi-bi-projekter som hø-

rende til den multilaterale kategori, men regional udviklingsbistand som f.eks. SADCC-samarbejdet i det sydlige Afrika må vi betragte som udpræget bilateralt. Det samme gælder i øvrigt efter vor opfattelse den del af bistanden, som kanaliseres gennem EF, idet den lider af netop de politiske skavanker, som udviklingslandene er på vagt over for ved de bilaterale fra-land-til-land-projekter. Vi ser meget gerne dette spørgsmål taget op til drøftelse.

Udenrigsministeren foreslår, at Danmark i fremtiden i øget omfang yder finansiel bistand som gavebistand, og begrundet dette med et ønske om at undgå at bidrage til øget gældsætning i de fattige udviklingslande. Det Radikale Venstre er parat til at støtte dette ønske, hvis de fattige lande, der kan blive tale om, er de såkaldte lavindkomstlande, som disse defineres af Verdensbanken, dvs. for tiden med et bruttonationalprodukt pr. indbygger på under 400 dollars. Dette vil være i overensstemmelse med den fattigdomsorientering, som – det er vi jo alle enige om – skal være hovedmålet for dansk bistandspolitik.

Tanken om i særlige tilfælde at kunne gøre en dansk indsats for særlig udsatte mennesker i lande, som ligger over statslånsgrænsen, er Det Radikale Venstre sympatisk indstillet over for. Jeg tænker på de såkaldte fattigdomslommer. For os er det afgørende, at projekterne afgrænses til lommerne, og at der ikke bliver tale om enkeltstående projekter, men egentlig integreret bistand til fattige befolkningsgrupper.

Vi betragter de private danske organisationers deltagelse i bistandsarbejdet som noget positivt og uundværligt. Vi tror på, at de private organisationer har mulighed for at nå målgrupper, som ikke kan nås på anden måde, og også når det drejer sig om at engagere og involvere lokalbefolkningerne, vil de private organisationer have særlige muligheder. Af disse grunde ser vi gerne organisationernes deltagelse i bistandsarbejdet yderligere styrket, og vi synes, det er en god idé med en årlig bevillingsramme til støtte for gennemførelsen af de private organisationers projektbistand.

Ligesom udenrigsministeren finder vi imidlertid, at store organisationer, som råder over egne midler af betydeligt omfang, bør præstere en vis egenfinansiering som andel